

ΟΣΤΡΑΚΟ 13

E. E. CUMMINGS

PUELLA MEA

Χαρούμ Ομαρ και Δασκαλε Χαφιζ,
χαρισμα σας οι νεκρες ωραιες κυριες σας.
Η δικη μου ειναι λιγο πιο χαριτωμενη
απ' οσο ηταν οποια απ' τις κυριες σας.

Με το πιο τελειο στολισμα της
η κυρια μου. κινουμενη στη μερα,
ειναι ενα πραγμα λιγο πιο παραξενο
απ' τη σιγουρη Σιμπτα με το βασίλια της
στο πρωι περιπλανομενη.

Μες στις νεες κι αταιριαστες ωρες
η κυρια μου τελεια κινουμενη,
μες στο νεο κοσμο μόλις ξυπνημενο
η λεπτη κυρια μου περιπλανομενη
που στη φθαρτη ισορροπια της
ειναι το μυστηριο της Ανοιξης
(με την ομορφια της πιο πολυ απ' το χιονι
επιδεξια και φευγαλεα
η λεπτοτατη κυρια μου γλιστρωντας
ευδιακριτα. κινουμενη σα μυθος
στο αβεβαιο πρωι, με
απριλιατικα ποδια σαν ξαφνικα λουλουδια
κι' ολο της το σωμα γεμισμενο Μαη)
— κινουμενη στην αδεξια μερα
η κυρια μου ολοτελα ζωντανη,
σε μενα ειναι ενα πιο περιεργο πραγμα
(ενα πραγμα ευκινητο και πληρες)
απ' οσο ποτε στο βασίλια της Ιουδαιας
ηταν τα καλοφτιαγμενα κοφτα πονηρα
και μαζι παραληρουμενα ποδια
της Πριγκηπισσας Σαλωμης
προσεχτικα να χορευει στο θορυβο
της σιωπης του Ηρωδη, πολυ παλια.
Αν λιγο γυρισει το κεφαλι της
ξερω πως εμαι ολοκληρωτικα νεκρος :
ουτε ποτε τετοιο λαμιο
τα χειλη του Τριστραν αργα λατρεφαν,
τη beale Ιζολδη που ηταν ο leman της.
Κι' αν η κυρια μου με κοιταξει
(με τα δυο της ματια που σα νεραϊδακια
απιστευτα διασκεδαζονται)
μ' ενα κοιταγμα νεραϊδας,
ισως λιγο ξαφνικα
(οπως κανει μερικες φορες η απιθανη
ομορφια της κυριας μου)
— στα ματια της το πνευμα μου τινάζεται

στα νυχια (οπώς στο θαυμα
της κυριας με τα ματια
που επρεπε να μη σκοτωσουν τ αλογα του βασιλια).

Ομως αν η κυρια μου χαμογελασει, θα ήταν
ενα λουλουδι τοσο τελειας εκπληξης
(θα ήταν ενα τοσο νεο λουλουδι,
ενα λουλουδι τοσο λεπτο, ενα λουλουδι τοσο ευτυχισμενο)
εσο το τρεμσμα υποχωρουσε στη δροσια
οταν ο κοσμος ήταν νεος και καινουργιος
(ενα λουλουδι τετοιο που ο κοσμος ειχε
την Ανοιξη οταν ο κοσμος ήταν τρελος
κι ο Λαουιντελοτ μιλαγε στο Γκουενεδερ,
ενα λουλουδι που βαρυτατο κρεμοταν
στη σιωπη οταν ο κοσμος ήταν νεος
κι ο Ντιαρμιντ κοιταζε τη Γκρανια στα ματια).

Ομως αν η ομορφια της κυριας μου παιζει
το να μη μου μιλαει (οπώς κανει
μερικες φορες) η σιωπη του προσωπου της
αμεσως κανει στη στιγμή
στην καρδια μου τοσο θορυβο,
οσο στο κορτερο και διψασμενο αιμα
του Παρη δε θα καναν ολες οι Τροιες
της Ομορφιας της Ελενης: ποτε
ο Αρχοντας Ιασονας (σ αδυνατα πραγματα
νικητης αδυνατα)
τοσο ολοκληρωτικα δε φλεγοταν, ν αναλαβει
τα σωτηρια ματια της Μηδειας' ουτε αυτος,
οταν λυποθυμουσε η λευκη αιγυπτιακη μερα,
οταν με το σωμα της Αιγυπτου κοιμοταν.
Οσο κι αν ήταν αυτες οι κυριες χαριτωμενες
η δικη μου ήταν λιγο πιο χαριτωμενη.

Κι αν μιλησει με το λεπτο της τροπο
ειναι για να μαγεψει ολοκληρωτικα
την πιο μικρη μου σκεψη με μια πολυ γρηγορη
ακτινοβολια οπου αργα γλιστρανε
μουρμουριστα πραγματα θεϊκα λαμπρα'
ειναι για να συντριψει κοροϊδευτικα
το πνευμα μου με τον ευλογιστο ελευθερο σπασμο
σπινθηροβολου διαστηματος, με το δροστερο κουλουριασμα
του σκοταδιου αληθινα που παραλλαζει
καποιας ηλιαχιδας τα επιτηδεια αγγιγματα'
ειναι ολοτελα για να νανουρισει
με φυλλοφορα ανεξερευνητη
γλυκυτητα την ψυχη μου υπακουη'
ειναι για να χαϊδεψει το ειναι μου με
ναρκωμενα δαση παιγνιδιαρικα,
φευγαλεα μυστικα, να πλανηθει
μ ευστοχα πλασματα ιδιωματος
(οντα ευκινητα κι αθωα
πολυ επιτηδεια που πανω τους

νωχελικά θαυμάτα χτυπάνε)

— είναι ευδιακριτά για ν' ανασκευάσει
το λογικό μου με το βαθύ χαδί
του κάθε δειλοτατού πραγματός και βουδού,
είναι για να με υποτάξει με τον κοφτό πονο
όλων των ζωντανών εντόνων πραγμάτων.

Πότε η ψυχή μου τόσο τυχερή
είναι (περα από την τύχη όλων των νεκρών ανθρώπων
κι ερωτικών) όσο αορατή όταν
πανώ στην ψηλαφητή της μοναξιά
μία κλεφτή αποκρυφή ευωδία φτάνει,
ένα κίνημα αιολύντου
αρωμάτος — που μ' αυτό (λαμπερή από φόβο)
η ψυχή μου έχει συνηθίσει να γνωρίζει
την οξεία στιγμιαία φτερή
που τ' ακριδὴ ευτυχισμένα της φτεροφυλλά
προς όλα τα πράγματα εγγενή λαχταράνε,
η εμψυτή υποσυνείδητη
φτερή της γλυκυτάτης φωνής της
(της φωνής της που πάντα κατοικεί
δίπλα στις ζώηρες μαγικές
ορμητικές κι ολοκληρωτικές λιμνούλες
του ονείρου· και πολύ μυστική τροφή
τα φύλλα της τ' αμμιμῆτα θρίσκουν
περα από τις άσπρες αυθεντικές πηγές,
περα από τις γλυκές ενστικτωδικές πηγές,
που κάνουν ν' ανθίσει το μικρούλι
αυθορμητο λιθαδί του πνεύματος της)
η φωνητική φτερή, πάντα που νιώθει
το ευστοχο, εκστατικό πραγματικό πατήμα
(και σ' αυτό τελεία ανταποκρίνεται)
όλων των πραγμάτων των λεπτεπίλεπτων και νεκρών,
όλων των ζωντανών πραγμάτων κι ωραίων.

(Ο Χαλιφής κι ο βασιλιάς τις κυρίες τους είχαν
να τους αγαπούν και να τους κάνουν χαρούμενους,
εταν ο κόσμος ήταν νέος και τρελός,
στην πόλη της Βαγδάτης —
η δική μου είναι λίγο πιο χαριτωμένη
απ' όσο ήταν οποία από εκείνες τις κυρίες).

Το σώμα της είναι παρα πολύ όμορφο,
όντας για όλα τα πράγματα ερωτικό
πλασμένο πολύ περιεργά
απο τριανταφυλλά κι ελεφαντοδόντο.

Το αψόγο σιγουρο κεφάλι

είναι: τέτοιο όπως μόνο καποιοι νεκροί
και προσεχτικοί ζωγράφοι αγαπάνε να χρησιμοποιούν
για τους πιο νέους αγγέλους τους (που
τα υμνητικά σώματά τους στη σειρά
κναιμεσα σ' αργές δοξές γρηγόρα πάνε).

Πάνω σ' ενα ευστοχο και χαριτωμενο λαιμο
 η παραδοξοτητα του προσωπου της αληθινα πλεει
 που απο ματια και χειλη αποτελείται
 — παντα πανω στο στομα ερχεται
 καμπυλα ενα ευθραυστο χαμογελο
 που σα λουλουδι ακουμπαι (ενω
 μεσα στα ματια ακουγεται θαυμα
 ενα λαχταρισμενο κι αδεσαιο πουλι) .
 Πηγαζοντας απο ευωδιαστους ωμιους μικροι,
 ζωηροι και τελεια κιολας
 λειοι στο χαϊδεμα και γλυκοι στο ματι
 σαν ευκαμπτο και νεο δεντρο,
 οι λεπτοι της ηδονικoi δραχιονες κατεβαινουν
 σ' επιτηδεις καρπους που δειχνουν πεταγμα
 — της κυριας μου τα πολυ παραξενα
 και λεπτοτατα χερια επιπλεον ειναι
 (που σαν τα κρινα χαμογελουν και ταραζονται)
 απ' ολα τα τελεια πραγματα τα πιο πολυ ντελικάτα.

(Οποιος παει με τ' αλογο στην ιστορια
 του Τωσσερ ξερει πολλα ζευγαρια
 απο συντροφους χαρουμενους κι ωραιους
 οποιος να περπαταει με τον Αφεντη Γκοουερ
 στην Εξομολογηση προτιμαει πραγματικα
 δεν θα του λειψει εκει η ομορφια,
 ουτε αυτος που στο Μαη θα παει
 με τον κυριο μου Βοκακιο —
 οποιος χτυπαι την πορτα
 της Μαριας και του Μαλεορ
 δρισκει ευχαριστες κυριες φυλαγμενες
 που η ομορφια τους σε τιποτα δεν αστοχει.
 Αν σε μενα εκει παρουσιασται
 απο τριανταφυλλο γλυκυτερα γνωστη,
 πιο σιωπηλα απο λουλουδι,
 η κυρια μου γυμνη μες στα μαλλια της —
 εγω γι' αυτες τις κυριες δε νοιαζομαι καθολου
 ουτε για καμια κυρια νεκρη και φευγατη) .

Το καθε καμπυλο στηθος ειναι γερο και λευκο
 που με ωραιο τροπο πραγματικα
 απ' της κυριας μου το σωμα μεγαλωνει
 οπως το πρωι μπορει να ξερει ενα κρινο,
 η ολο πεταλα σαρκα της πραγματικα δεχεται
 του επιτηδείου αιματος το μυστηριακο διπλωμα
 (ομως σαν καποιο παθιασμενο πρωιμο
 λουλουδι, το χιονι συχνα θα μιλησει,
 που απ' αυτο η χρονια εχει τελεια ευδαιμονια —
 γιατι καθε στηθος ειναι ενας ανθος,
 που ενω για λιγες στιγμες χαϊδευεται
 η ευωδια του κανει τον εραστη ευλογημενο) .
 Η μεση της ειναι μια πολυ λεπτη συνδεση

σαρκας, ενα ελκυστικο πραγμα και παραξενο
 ταιριασμενη στο χερι μου ζεστα να γερνει
 ειναι ενας ταραζομενος λαιμος απ ουπου
 να πιανω της κοιλιας το ευρυχωρο βαζο
 (αυτη τη διαστικη τεφροδοχη που συλλεγει,
 για οποιον πινει, ενα πιο ζαλιστικο κρασι
 απ οσο θα πρεπε τα σταφυλια τ ουρανου να ταιριαζουν
 με την τρελα της γης) — ειναι μια πυλη
 προς ενα περιπλοκο παλατι
 (απ ουπου οι γλυκυτατοι κιονες υψωνονται
 πευ ειναι οι μεγαλοι και πλασιμενοι μηροι της)
 που στο θολο τους η τρεμουσα ευδαιμονια
 ενος βασιλειου ολοκληρωτικα υπαρχει.

Κατω απο τους μηρους της τετοιες κνημες φαινονται
 οπως ηταν η περηφανεια της βασιλισσας του κοσμου :
 καθεμια ειναι ενα ρημα, θαυμαστη
 κλινομενη πορφυρικη παρακαμψη,
 κατω απο του σωματος το αναπνεον ουσιαστικο
 (ακομη ο γλυκος μορφασιος
 των σοδαρων μεγαλων αισθησιακων γονατων
 πολυ καθε μοναρχη θα ετερπε) .
 Καθε αστραγαλος ειναι θεϊκα δειλος
 οπως αν απο φοβο θα κατασκοπευες
 το μικρο ευδιακριτο πελμα (που αν
 η ιδια του η λεπτοτητα του κακομεταχειριζεται
 τη λογικη, τοτε γιατι ο καλλιτεχνης
 τοσο εκλεκτα εκανε λαθος) .

Οταν ο κοσμος ηταν σαν τραγουδι
 που ακουγεται πισω απο μια χρυση πορτα,
 ποιητης και σοφος και χαλιφης επρεπε
 να τις αγαπουν και να τις κανουν χαρουμενες
 κυριες με ζωηρα ματια και μακρια
 (οταν ο κοσμος ηταν σα λουλουδι
 ο Ομαρ Χαφιζ κι ο Χαρουν
 αγαπουσαν αυτες τις κυριες στο φεγγαρι)
 — πλασιμενη πολυ περιεργα
 απο τριανταφυλλα κι ελεφαντοδοντο
 αν γυμνη μου παρουσιασται
 η σαρκια μου ειν ενα μαγεμενο δεντρο
 με των χειλιων της των πολυ ντελικατων το ανοιγμα
 το σωμα μου ακουει την κραυγη της Ανοιξης
 και με την πιο ευθραυστη συλλαδη τους
 τα φυλλα του καμπτονται απ το θαυμα.

Ερωτα ! — πλαστη της κυριας μου,
 για το πως παντα περα απ αυτο
 το ποιημα η οποιο ποιημα αυτη
 που το σωμα της φοδουνται τα λογια
 τελεια ομορφη ειναι,
 συγχωρεσε αυτα τα λογια που εκανα.

Και μὴν καυχῆθετε γιὰ τὶς νεκρὲς σας καλλόνες,
 εἰσεῖς οἱ πιο μεγάλοι ἐραστές τοῦ κόσμου !
 ποὺ με τὴ Γκρανία παραξένα δραπετεύσατε,
 ποὺ με τὴν Αἴγυπτο πῆγατε στο κρεβάτι,
 ποὺ ἡ λευκομήρη Σεμιράμις
 ἐβάλε πάνω στο στομάχι τῆς ολοκληρωτικά νὰ φιλήσει —
 μὴν καυχῆθετε γιὰ τὶς νεκρὲς σας καλλόνες,
 ἀφοῦ ἡ δική μου εἶναι σὲ μένα πιο γλυκία
 (ποὺ στο δαίλο τῆς γλυκυτάτου θλείμια
 πραγματά που ποτε πια δὲ θὰ εἶναι,
 τέλεια πραγματά νεραϊδία,
 εἶναι ἐγτονοὶ κατοικοὶ
 ποὺ στο ζεστό τῆς υπερτάτο
 σῶμα πραγματικά ζοῦν ευδιακριτά
 ὅλες οἱ γλυκὲς πόλεις οἱ χαμένες —
 στὴ σάρκα τῆς τῆ χαραυγῆ
 εἶναι οἱ ευωδιὲς τῆς Νινεβί,
 στὰ ματιά τῆς ὅταν φύγει ἡ μέρα
 εἶναι οἱ κραυγὲς τῆς Βαβυλώνας) .
 Ντιαρμιντ, Παρὴ καὶ Σολομώντα,
 Οἰμάρ Χάρουν καὶ Δασκαλὲ Χαφίζ,
 γιὰ μένα οἱ κυριὲς σας εἶναι ὅλες μία —
 χάρισμα σας οἱ νεκρὲς ωραίες κυριὲς σας.

Καταλυτὴ ὅλων τῶν ωραίων πραγματιῶν — Χρόνε !

ποὺ στὰ ὕγρα σου χεῖλῃ ὁ κόσμος
 ὀταματάει μία στιγμή (ματαιός, περηφάνος,
 ἐν ἀκριβὸ κομμάτακι γλυκῶν δακρυῶν)
 χεῖρονομεῖ καὶ ἐξαφανίζεται —
 ἀπ ὅλες τὶς λεπτεπιλεπτές που μαζεῦονται
 χαρούμενα πάνω στὴ λήθη
 γλυκυτέρες ἀπ ὁποιαδήποτε εἶναι μίαν
 τὸ ἀγγιγίμα εἶναι ὁ φόβος τῆς ρήμας —
 στῆς ζωῆς τὴν πολὺ ευθραυστὴ ὥρα
 (ὅταν ὁ κόσμος ἦταν σὰν ἱστορία
 καμωμένη ἀπὸ γέλιο καὶ δροσία,
 ἦταν μία πτήση, ἐνα λουλουδί, μία φλόγα,
 ἦταν βλασταρι φευγάλα πλεξιμένο
 πάνω στὴν λεπτοτήτα) περιπλανιόνταν
 (πολὺ ἀργά) μίαν ἢ δύο
 κυριὲς σὰ λουλουδία καμωμένες,
 μαλακά κινούνταν ολοκληρωτικά
 λυγρὲς κυριὲς καμωμένες ἀπὸ οἶδρο
 (στον ὀκνηρὸ κόσμὸ καὶ νεὸ
 γλυκά γελούσαν καὶ ἀγαπούσαν
 κυριὲς με σιγούρα ματιά καὶ ευθραυστά,
 στὴν πολλὴ τῆς Βαγδάτης) .

Χάρισμα σας οἱ νεκρὲς ωραίες σας κυριὲς
 Χάρουμ Οἰμάρ καὶ Δασκαλὲ Χαφίζ.

μετάφραση: Σωκρ. Λ. Σκαρτσῆς